

I.

Táto, proč tak rád chodíš na vandry?"

"Chceš-li to pochopit musel bys jít se mnou." povídá taťka svému malému synáčkovi. A ten se nemohl potom dočkat pátku, až s taťkou vyrazí.

Maminku nechají doma. Kdo by jim vypral a upekl něco dobrého a uklidil po nich?

Konečně je tu pátek! honem s taťkou sbalit svůj malý bágliček, dát mamce pusku a už s tátou držet dlouhý krok na nádraží. Spěchají, protože kamarádi už čekají. Bude první letošní potlach.

Než přijel vlak stihl se seznámit náš malý trempík se všemi taťkovými kamarády.

"Jedeš prvně?"

"Prvně."

"A nebojíš se?"

"Kdepak. Taťka povídal, že poznám proč tak rád jezdí na vandr"

Divil se, proč se kamarádi usmívají. Však poznají, že už je také velký!

Jedno ho ale mrzelo. Mezi kamarády bylo také pár kamarádek, které se podobaly mamince. Jemu se najednou zastesklo, že ji nechali doma samotnou. Třeba by se ale bála ona.

A už tu byla lokálka do které se všichni usadili; lokálka zahoukla a hned se jelo. To bylo prima! Trempík pozoroval živě míhající se krajinu a byl na všechno zvědavý. Dospěláci ho utěšovali, že se všechno dozví postupně.

Lokálka se ozvala: "Zastávka na znamení, pro výstup stiskněte tlačítko...."

Velký kamarád, jmenoval se Paďour, stihl tlačítko a všichni vystoupili na opuštěném a smutném nádraží.

Takhle že se začíná ten krásný vandr?

Ale to malý trempík nevěděl, že všechno teprve teď začalo. Lidé si vzali své velké bágly na záda. Také trempíkovi dal mu taťka na zádička jeho malý a dali se po ní cestou vpřed. Před nimi jen velikánská louka z jedné strany pastvina s krávy, z druhé strany v blízké v dále les. Prý je tam i rybník, kde se budou moci v tom horku vykoupat. Říká se mu Brčálník, podle pana domácího, vodníka. Ale ten rybník trempík neviděl, protože byl nejmenší a na vandru byl poprvé.

"Ach joo" vzdychl si po chvíli. "Co na tomhle taťka vidí krásného? Ještě že nešla mamina. Také by jí akorát bolely nohy."

Ale taťka ho utěšoval ukazujíc kolem.... "Vidíš? Vzlétl drozd. A tamhle poletuje káně, čeká na myš. Představ si, že jí z té dálky vidí sotva se mihne z nory. A tady, podívej co je v té louži pulců; to bude žabiček. Ten mrak nad námi je skoro jako děda mráz, podívej na ty vousy. A už jsi uviděl jak se sluníčko směje? Brzy si přitáhne mračnou deku a schová se nám..."

Než se při tom rozhlížení trempík nadál byli u slíbeného rybníka. Prý se tedy jmenuje podle hastrmana, který zde bydlel léta letoucí ve vysokém rákosí druhého břehu kam nedoplaval hned tak někdo, jen stateční.

"A teď se rozcvičit, ať nejsme uřícení a hajdy do vody!" zvolali všichni a jen co uložili bágly, svlékli se a pospíchali do rybníku.

Trempík se sice bál, rybník se vůbec nepodobal vodě na koupališti, měl zelené břehy: Co když tam bude ten vodník? Ale taťka ho lákal "Přeci jsi správný tramp!" a všichni kolem se mu začali smát.

Co dělat. opatrně strčil do vody jednu, druhou nohu; to už ho taťka vzal za ruce a zatočil s ním jako na koupališti

"Vyplašíme vodníky!" zvolal, když se voda rozstříkla kolkolem. A trempíka hned strach přešel. S tátou se nebojí ničeho! "Vodníku, s tátou tě přepereme!"

A hned se dal do čvachtání s ostatními. Je čas se naučit plavat jako velký.

Ve vodě se mu zalíbilo, že se mu nechtělo ani ven zatímco kamarádky tatínka volaly na svačinu. Jako by tu byla maminka. Jenomže hlad je hlad a trempík dostal docela velký. Naposledy snědl ve vlaku tatranku a vody se napil ze studánky na cestě.

Tak se trempík nechal přemluvit. Chopil se pořádného krajíce a ...jenom pár ukousnutí a vzal si ho spánek.

Co se mu zdálo? Přišla první pohádka, ta vodnická.

Sluníčko na obloze se najednou proměnilo ve zlatého děda Vševěda a ponořilo se do rybníka, aby si také zaplavalo. Mrklo na trempíka: "Pojď si se mnou hrát do vody!" A hned se proměnilo ve zlatý míč.

V tu chvíli se z hlubin vynořil vodník a slunce chytil do svých zelených dlaní z nichž mu na prstech trčely zelené drápy jako hřebíky.

"Pozor! Vždyť ten míč propíchněš!" zavolal statečně trempík.

Vodník se smál. "Tehle míč se nepropíchně, koukej." a schválně začal do míče píchat.

Míč nic. Jen se na jeho zlaté hlavě objevily zelené modřinky velké jako špendlíkové hlavičky.

"To se nedělá." pokračoval trempík v obraně zlatého míče a vrhl se na vodníka, aby mu ho vytrhl.

Najednou se nad oběma objevil šedý mrak, který vypadal jako zamračený děda a začal plakat, že mu vodník ukradl sluníčko.

Vodníci ale mají rádi vodu. Také náš vodník hned začal chytat dešťové kapky do svého květovaného hrnku pro něhož se honem ponořil, aby jí měl v rybníku zásobu. Byl nejvyšší čas. Sluníčko totiž nemělo vůbec zlatou barvu.

Jakmile vodník slunce upustil hned si pro něj sáhl mráček a celý se radostí rozzářil. Očistil sluníčko a to už zase bylo proměněné v laskavého děda Vševěda.

Vodník se smutně rozhlédl. Najednou si neměl s kým hrát. Děd Vševěd mu moudře odpověděl "když si s námi budeš chtít přistě hrát můžeš si se mnou a trempíkem házet po vlnkách co se ti na hladině prohání" a vydal se s mraky za obzor.

Trempík se probudil. Byl nejvyšší čas. U taťky na zádech kráčel s ostatními na osadu. Čekají je nová dobrodružství.

II.

Konečně je před nimi les a před ním osada dřevěných domečků - srubů - jak trempíka uvedl tatínek do obrazu. "Jsme doma." konstatoval poté.

Také všichni velcí i malí kamarádi s kamarádkami jakoby si oddechli po půldenním putování. Rozeběhli se do svých srubů, kdo neměl srub do stavění stanů a trempík měl čas se rozhlédnout po okolí. Nejvíc ho zaujalo něco hodně velikého co stálo s pomalovanou tváří u ohniště.

"Strašidlo?!" udiveně se zastavil jako přičarovaný na místě a prohlížel si ten divný strom, který neměl korunu, ale podmračenou tvář.

Indián? Kde se tu vzal? honilo se mu hlavou, ale sáhnout si na něho nedokázal, i když viděl, že má ruce přirostlé k tělu a také nohy má vpletené do kmenu. O to víc má na sobě ornamentů - obrázků jak říká maminka, když doma vyšívá či vyplétá podobné obrázky.

Chtělo se mu toho velikého tvora ze dřeva zeptat kdo je, ale s bídou ho oslovil- po trampsku jak ho učil tatínek. "Ahoj".

Ten veliký tvor nic. Trempíkovi se ale zezdálo, že se spíš pouсмál než tak zle mračil. Asi mu mluvení nejde, asi je začarovaný.

Rozběhl se za tatínkem do srubu. Ten zatím rovnal věci a chystal večeři na malém vaříči, který trempík neznal. "Tomu se říká plynový vaříč, zvědavěčku. Ale na tohle musíš dát veliký pozor, to zatím můžu obsluhovat jenom já" zdůraznil odpověď.

"Pojď se opláchnout, najíme se a půjdeme připravovat oheň na večer. Budeme mít veliký táborák, že jsme zase zpět. Bude se ti líbit," dodal

"Tatí, a kdo je ten veliký pán celý dřevěný co je u ohniště?" zvědavě se zeptal trempík.

"To je náš indiánský totem. Chrání nám osadu, když tu nejsme i když tu jsme. Je to duch starých indiánů. Jednou ti o nich budu vyprávět."

"A kdy?"

"Třeba začneme dnes večer, když budeš hodný. A teď se jdeme umýt."

Trempík poslušně kývl těšící se nejen na totem, oheň, ale i povídání o indiánech.

Tedy, to mytí nebylo zprvu příjemné. Tatínek ho dovedl k tůňce, u malého potůčku která byla upravena kovovým umyvadlem a voda v ní byla proti té domácí, z kohoutku, studenější. Ale když viděl hrdinného taťku začal se po něm opičit.

Umyli se, najedli, uklidili po sobě, a jen co stihli s ostatními nasbírat v blízkém lese klestí pod oheň, už se na oblohu blížily první hvězdičky v závěsu měsíčku.

Bylo to jako zázrak jak se najednou vyšvihly plameny do tváře totemu a nad totem. Trempíkovi se zazdalo, že se spokojeně usmál. A už zazněly první akordy kytary a rozezněla se hymna osady zpívaná příjemně polohlasným sborem...

Trempíkovi bylo tak hezky, že rázem zapomněl i na Večerníčka co zůstal doma, v televizi. Jen na maminku nemohl zapomenout. Copak asi právě dělá? Čte si v knížce, nebo poslouchá rádio a zase vyšívá hezký obrázek? Nebo mu plete svetr? Prý mu Ježíšek přinese sestřičku tak možná maminka plete na ní. Koupila si tuhle proto růžovou vlnu; tatínek se jí smál, že trempice růžovou nenosí, ale khaki, že by to měla vědět, stará trempice.

Náhodou, maminka není vůbec stará, proto jí přeci tatínek "má malá"...

Stulil se k tatínkovi jakoby chtěl, aby tatínek maminku přičaroval. Místo maminky ale přičaroval trempíkovi druhou pohádku.

To k němu promluvil totem: "Vítám tě, trempíku v osadě. Jmenuji se Dlouhý nos podle toho kdo mne kdysi dávno stvořil. Doufám, že jsi statečný a dobrý jako tvůj tatínek. Už za mnou jezdí dlouho. A víš, že znám i tvou maminku? představ si, že ji tu potkal právě tady, když ji jednou přivedl tvůj veliký strejda. Tatínek jí dal jméno Semikráska. Od té doby byli stále spolu dokud ses jim nenarodil ty."

Trempík zakroutil hlavou. "Tohle mu tatínek ani maminka nikdy neřekli!"

"Je to tak, ještě nevíš hodně věcí. Když ale budeš poslouchat tak tě mnohému naučím."

A trempík najednou slyšel jak zpívá nedaleký potůček kde si tatínek s kamarády udělal umývárnu a kde z pramínku nabírá vodu do kuchyně. Jsou to vlnky nebo se z pramínků vynořily víly?

Totem ale trempíka zastavil "Tam nesmíš, víly vy se tě polekaly a rozplynuly by se. Koukni se tímto kukátkem", a podal mu stéblo pampelišky.

Trempík se podivil, že skrz stéblo vidí jako by měl dalekohled. Opravdu, připomínaly mu maminku, když má po koupeli rozpuštěné vlasy a na sobě hedvábnou noční košilku. Vznášely se jako v té pohádce o labutím jezeru co mu pouštěla babička na videu.

"Pšššt!" šeptal mu znovu totem. "Potichu!"

Trempík přikývl. Nechtěl o víly přijít, když mu tolik připomínají maminku. Copak ta asi dělá.? Spí už?

Najednou z ohniště vyskočil plamen a stáhl víly k sobě dřív než je stihl trempík zavolat.

Chtělo se mu náhle plakat steskem, ale totem ho uklidňoval. "Neboj se, však se nám brzy vrátí....!"

Mezitím trempíka tatínek uložil do postele, sám se k němu položil a než se trempík nadál den ukrojil noci krajíc a svítalo.

III.

"Dobré ráno! Hup, šup s postele! Zaspíš to krásné svítání..." probudil trempíka náhle tatínek.

Chudák trempík nejdřív hledal kde vlastně je a kam zmizel totem Dlouhý nos, ten starý dřevitý děda, který si s ním před chvílí povídal. A kde má maminku, že ho nebudí ona jemným pohlazením.

Tatínek měl jiné praktiky: Šups, hups, stáhl z něho pokaždé peřinu: "Vstávat a cvičit přesně jako ty králíkové z klobouku."

"Vojna není kojná, ale hodně naučí." dodal, jako vždycky když ho nutil se mít po ránu studenou vodou než ho odvedl do školky. Také teď ho, rozespaleho vláčel nejdříve k pramínku, kde bylo ono přidělané umyvadlo, aby si umyl rozespale oči.

Studená rosa se ještě třpytila na větvích i na trávě, ale sluníčko už do ní vplétalo zlaté nitě. Brzy se propadnou rosné perličky- kam asi? Sluníčko je vypije!

Také trempíkovi už tatínek přichystal čaj a sušenky k snídani. Tenhle čaj ale voněl úplně jinak než od maminky. Voněl lesem!?

"Tatí, co je to za čaj?"

"Pravý, trampský. Včera jsem stihl nasbírat špičky ze smrků a přidal pár listů borůvků. Tenhle mám nejraději." odpověděl taťka mezi kousnutím do pořádného krajíce.

"Nechceš taky kousek místo sušenky?" nabídl i trempíkovi

Kdyby to tak viděla maminka, slaninu a po ránu!

Ale slanina s krajícem chleba nějak krásně voněla....Honem kývl.

Tatínek mu s chutí kousek odřízl. "Chlap, zálesák musí mít sílu; máš recht." dodal.

Po snídani tatínek povídal: "Půjdem se projít, pojď" slaninu schoval k ostatnímu zase do lednice, která trempíka překvapila.

Tatínek měl totiž v podlaze udělaný sklípek, kam se šlo po schodech. Ty byly studené a z kamene. Na jednom z nižších schodů měl postavené láhve s pivem a kovové umyvadlo kam schoval máslo a vše co by se mohlo zkazit.

"Nediv se. Než se dostaneme domů tak ti vysvětlím další kouzla" odpověděl na jeho udivený pohled.

A šlo se na výlet. Nešli sami, přidali se k nim také ostatní osadníci.

"Tak co, hrdino? Nebojíš se?" zeptala se velká kamarádka, které taťka říkal Světluško. Byla dlouh vlasá a vypadala jako víla Rusalka. jenomže měla na sobě přesně takové kalhoty jako taťka- maskáče a tričko na kterém byl namalovaný vousatý pán s dlouhými vlasy. prý se mu říká Sandokan a prý byl pirátským námořníkem. To by se trempíkovi líbilo, na lodi!

"Proč? Jsem už velký, už chodím do školky a myji se jako táta ve studené vodě. jsem statečný." odpověděl Světlušce.

"Tak to je dobře" řekla ona a tatínek dodal. "Až ho budou bolet nohy vezmu ho zase na ramena, našeho trempíka."

"A kam vlastně jdeme?"

"Překvapení; za lesem je řeka a kamarádi vodáci. svezou tě na lodi, když budeš hodný."

"Júúú!" zajásal trempík a otočil se k totemu.

Dlouhý nos na něj určitě mrkl jakoby mu zašeptal. "Neboj, já tě budu hlídat. A nezapomeň pozdravovat sluníčko, kdyby se zase ponořilo do vody!"

"Dlouhý nos je tedy opravdu kouzelný. Ví rovněž o dobrodružství se sluníčkem a vodníkem." řekl si a zamával mu.

A šli a vesele si zpívali, aby jim cesta utekla

IV.

Taťka se ale s kamarády nevydal ani lesem, ani loukou, šli lesním krajem, aby byli v chládku. Však ještě na prošlapané lesní pěšině stály zbytky rosy z rána. Taťka svému malému trempíkovi řekl, že je hezké jít tou trávou bos a sám si jako řada kamarádů sundal boty. Je to prý zdravé.

Občas do nohou píchal kamínek, občas ostřejší trs trávy. Také na kopřivy si musel dávat pozor. Ale vcelku to bylo příjemně chladivé.

Navíc kolem bylo pořád co vidět. tak také potkali malé mraveniště. Trempík se zastavil, protože byl zvědavý, jestli to není

právě ono kde bydlel jeho Ferda mravenec. Mravenečkové ale byly daleko menší než ten z pohádkové knížky. Ani Brouka Pytlíka neviděl.

Navíc všichni kolem něho pospíchali do mraveniště a z mraveniště; také taťka pospíchal. Trempíkovi nezbylo než vstát a pokračovat .

Jenomže; najednou se lekl. Něco zeleného, ošklivého mu skočilo přes cestu - ropucha! A taky maličká myš se kolem něho mihla z trávy do příkopu, ještěrka....

Taťka ho pro změnu za chvíli pozval podívat se na hada jak se hřeje na kameni u cesty kam se vyšplhalo slunce. Byla to prý užovka, řekl " Té se prý nemusíš bát." Zmije by se musel bát. Vypadá prý jako pruhovaná tkanička."

"Stopaři, kde jste se zapomněli?" volali kamarádi daleko vpředu.

"Nic naplat. Šups na koně a jedeme rychle!" řekl taťka a dodal. "Takhle by nám uplavali."

Konečně byli u řeky. Kamarádi a kamarádky už byli rozsazeni u bistra na dřevěných lavicích a popíjeli osvěžující nápoje, případně si vzali polévku s rohlíkem a jiné občerstvení. Také tatínek postavil před trempíka kelímek limonády, sobě vzal pivo a oběma donesl také polévku: Pravou trampskou gulášovku do níž jemu i sobě nalámal po krající chleba.

Trempíkovi chutnalo dvojnásob. Už proto, že nějak dobře voněla, ale také proto, že dostal po té dlouhé cestě poctivý hlad.

Když si odpočinuli a domluvili se s kamarády od vody, kteří si k nim přisedli kdo že s kým pojedou sedl si tatínek s trempíkem k takovému velikému, silnému pánovi, co měl šedivé vousy dlouhé jako jeho šedivé vlasy. Všichni mu říkali Čochtan. Čochtan podal trempíkovi ruku a řekl mu: Ahoj, trempíku, vítám tě na své kocábce. Tady máš jako plavčfk vestu a budeš nám dávat pozor na vlny, to je tvůj úkol. A taky budeš dávat pozor, aby nepřiřplaval nějaký krokodýl ze ZOO, to bys nám musel hlásit hned, aby nás nesežral. To víš, já jsem tlustý, tak bych šel na řadu první. Tebe by slupl jako pralinku. Víme?"

Za chvílku v lodi povídá : "Mimochodem, víš, že tu máme jednu takovou opravdovou Pralinku? Podívej, tamhle vesluje. je to moje dcera Jája. Už je pářačka, ale na vodě se pomalu narodila. Víme?" a usmál se pod vousy.

Než se vrátili z projížďky řekou měl trempík v Čochtanovi dalšího velkého kamaráda. Také v ostatních vodáčích včetně Pralinky..

Nejvíc byl potěšený, když mu na konci Čochtan řekl před taťkou " Ode dneška je statečný trempík velkým Trempíkem a už ho můžeš tatínku psát velkým písmenem." A provedl mu pravý vodácký křest, celého ho vykoupal.

Tak se stal Trempík nejen trampem, ale i vodákem. Vůbec nevadilo, že nedával chvíli ve vodě pozor, protože ho vlnky ukolébaly do pohádky.

Zdávalo se mu, že Čochtan je takový ten mořský Bůh a že ho vzal do svého království pod hladinu, kde se mu páslo plno mořských koníků a ryby kolem byly jako služebníci; Jenom ty hezcí, pruhované, které má doma tatínek v akváriu jsou jako princezny a princové a tancují jak Čochtan vesluje. Děd Vševěd z nebe zvědavě nahlíží, ale Čochtan ho nechce do království pustit: To tak, aby mu vypil všechnu vodu!

Zato obláčky, ty si stíráš na své posteli z proutí jako polštáře. Podestýlá si s nimi také houpačku...

...houpy, houpy, houuu. Právě to ho probudilo. Čochtan zpíval z plna hrdla písničku

...Na vlnách se loďka houpá

píseň má ta k nebi stoupá....

Kde je má osada?

kde jsou moji kamarádi...

Aaach, kdyby tu byla maminka. Tady je krásně! A kamarád Čochtan by na to dodal určitě "Víme"